

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľa: **M.**, nar. X., štátny občan Indickej republiky, t. č. Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpený JUDr. B., advokátom, H., proti odporcovi: **Oddelenie cudzineckej polície PZ Dunajská Streda**, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Ministerstva vnútra, Ádorská 34, Dunajská Streda, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. p. UHCP-BA-DS-AV-2-43/2010 zo dňa 11. júna 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 42Sp/29/2010-34 zo dňa 26. augusta 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 42Sp/29/2010-34 zo dňa 26. augusta 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave rozsudkom uvedeným vo výroku, potvrdil rozhodnutie **č. p. UHCP-BA-DS-AV-2-43/2010 zo dňa 11. júna 2010**, ktorým odporca podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 11.6.2010 o 11.00 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.7.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca správne aplikoval ustanovenie § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, odstránil vadu vytýkanú krajským súdom tým, že riadne ustanovil navrhovateľovi tlmočníka a tým, že navrhovateľa zaistil, nedošlo k pozbaveniu osobnej slobody v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd poukázal na skutočnosť, že v odvolacom konaní sa zaoberal výlučne dôvodmi navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Predovšetkým poukázal na skutočnosť, že pri preskúvaní rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Namietanú skutočnosť zo strany navrhovateľa, že bol ponechaný bez právneho dôvodu v útvare zaistenia, podľa právneho názoru krajského súdu nebolo možné preskúmať v tomto konaní, pretože išlo o obdobie pred vydaním napadnutého rozhodnutia. V prípade, ak nebolo rešpektované prechádzajúce právoplatné rozhodnutie súdu o zrušení zaistenia zo strany odporcu, existovali podľa názoru krajského súdu iné právne prostriedky nápravy tohto protiprávneho stavu. Podľa právneho názoru krajského súdu, opravný prostriedok proti novému rozhodnutiu o zaistení s uvedeným výlučným odvolacím dôvodom neprepustenia navrhovateľa na slobodu napriek tomu, že predchádzajúce rozhodnutie o zaistení bolo krajským súdom zrušené, nemôže byť odvolacím dôvodom nového rozhodnutia o zaistení.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že odporca rozhodol vecne správne a preto napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ nesúhlasil s právnymi úvahami krajského súdu. Uviedol, že porušením zákona bolo predovšetkým to, že správny orgán zaistil zaistenú osobu, teda osobu ktorá už je pozbavená slobody. Podľa názoru navrhovateľa tvrdenie súdu, že nemôže preskúmať obdobie pred vydaním rozhodnutia nemá oporu v zákone, ale naopak, zistenie postavenia účastníka konania a vyhodnotenie podmienok, ktoré sa na neho vzťahujú z hľadiska aplikácie zaistenia, je jeho preskúmavacou povinnosťou, ktorú si podľa názoru navrhovateľa nesplnil.

Navrhovateľ nesúhlasí ani s tým, že pokiaľ správny orgán pribral do konania tlmočníka a tým v novom rozhodnutí o zaistení odstránil súdom vytýkanú vadu, došlo k odstráneniu väd, čím sa stáva nové rozhodnutie nenapadnuteľné. Takáto úvaha súdu znamená neefektívnosť opravného prostriedku, keď súd zruší rozhodnutie správneho orgánu pre porušenie niektorej z povinností správneho orgánu uloženej zákonom o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ ďalej v odvolaní namietal, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné a napriek svojej obsiahlosti nie je z rozhodnutia zrejmý právny úkon, pre účel ktorého sa cudzinec umiestňuje v útvere. Navyše podľa navrhovateľa krajský súd na túto námietku v rozhodnutí nijako nereagoval.

Na základe uvedených skutočností žiadal navrhovateľ rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu sa ruší a vec sa mu vracia na nové konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že sa plne pridrižiava a trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré bolo krajskému súdu zaslané dňa 7.7.2010 pod č. p.: UHCP-BA-DS-AV-2-55/2010. Ďalej uviedol, že na základe žiadosti o predĺženie lehoty zaistenia bola navrhovateľovi predĺžená lehota zaistenia o 6 mesiacov t. j. od 27.7.2010 do 26.1.2011, a to rozhodnutím č. p.: UHCP-BA-DA-AV-2-59/2010 zo dňa 26.7.2010. Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok, na základe ktorého Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 42Sp/3/2010-23 zo dňa 28.9.2010 potvrdil rozhodnutie odporcu o predĺžení doby zaistenia UHCP-BA-DA-AV-2-59/2010 zo dňa 26.7.2010. Odporca nakoniec uviedol, že trvá na svojom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. januára 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Z administratívneho spisu bolo zistené, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o azyl na území Slovenskej republiky dňa 5.12.2006. Jeho žiadosť bola rozhodnutím Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len Migračný úrad) č. p.: MU-2393-10/PO-Ž/2006 zo dňa 29.12.2006 zamietnutá ako zjavne neopodstatnená v súlade s § 12 ods. 1 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o azyle). Proti uvedenému rozhodnutiu podal navrhovateľ opravný prostriedok, na základe ktorého Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 4Saz/1/2007-22 zo dňa 11.4.2007 potvrdil napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ následne podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadosť o preskúmanie rozhodnutia, a ten rozsudkom č. k. 1Sža/18/2007 zo dňa 18.12.2007 potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

Navrhovateľ potom svojvoľne opustil územie Slovenskej republiky a nelegálne sa dostal na územie Rakúska. Z Rakúska bol na základe Dublinského dohovoru vrátený späť na územie Slovenska.

Následne navrhovateľ opätovne požiadal o azyl. Jeho žiadosť bola rozhodnutím Migračného úradu č. p.: MU-162-11/PO-Ž-2008 zo dňa 21.4.2008 opätovne zamietnutá ako zjavne neopodstatnená podľa § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 3 zákona o azyle. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Saz/40/2008-22 zo dňa 15.10.2008 potvrdil rozhodnutie správneho orgánu. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 1Sža/6/2009 zo dňa 24.3.2009 potvrdil rozhodnutie krajského súdu.

Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu opakovane dňa 18.5.2009. Migračný úrad rozhodnutím č. p.: MU-238-12/PO-Ž-2008 zo dňa 24.6.2009 zastavil konanie o udelenie azylu podľa § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle, nakoľko neuviedol žiadne nové skutočnosti, podľa ktorých by sa skutkový stav podstatne zmenil.

Dňa 6.7.2009 bolo vydané Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Veľký Krtíš rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa a určení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky do 6.7.2012 č. p.: UHCP-10-8/RCP-BB-CP-VK-AV-2009 v zmysle § 57 ods. 1 písm. c/ bod 1 zákona o pobyte cudzincov a rozhodnutie o zaistení č. p.: UHCP-10-5/RCP-BB-CP-VK-AV-2009 v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, ktorým bol navrhovateľ zaistený dňom 6.7.2009 o 16.00 hod. na dobu 180 dní a podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov bol umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce.

Navrhovateľ požiadal o azyl opätovne 15.12.2009. Migračný úrad svojím rozhodnutím č. p. MU-817-10/PO-Ž-2009 zo dňa 20.1.2010 konanie o udelenie azylu zastavil v zmysle § 19 ods. 1 písm. i/ zákona o azyle.

Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda vydalo dňa 27.1.2010 rozhodnutie o zaistení č. p.: MV-UHCP-BA-DA-AV-2-8/2010 podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 10Sp/9/2010-42 zo dňa 14.4.2010 bolo napadnuté rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie z dôvodu, že účastník konania nebol vypočutý v jazyku ktorému rozumie a ide o takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odporca následne vydal rozhodnutie č. p. UHCP-BA-DS-AV-2-43/2010 zo dňa 11. júna 2010, ktorým podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) zaistil dňom 11.6.2010 o 11.00 hod. navrhovateľa na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 26.7.2010 (podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov) a podľa § 62 ods. 4 zákona navrhovateľa umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov. Toto rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 42Sp/29/2010-34 zo dňa 26. augusta 2010.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými

námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z.z účinného od 1.1.2008 policajt je oprávnený zaistiť cudzinca na účel výkonu jeho administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 62 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov cudzinec môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na 180 dní.

Nevyhnutným podkladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení je v zmysle § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov preukázanie existencie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zaistení navrhovateľa splnením podmienok podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, a to existenciou rozhodnutia odporcu o administratívnom vyhostení navrhovateľa č. p. UHCP-10-8/RCP-BB-CP-VK-AV-2009 zo dňa 6.7.2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, bolo potrebné považovať za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP v spojení s § 246c OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ako neúspešnému účastníkovi konania trovy odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 11. januára 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová